

er meget upopulær i alt Fald mange Steder, er de Alimentsbidrag, der maa ydes for Alimentanter, som ikke selv er i Stand til at opfylde deres Forsørgerpligt. Jeg vil udtale samme Haab som den højtærede Indenrigsminister, at de kommunale Myndigheder vil benytte Loven med Skønsomhed, navnlig med Hensyn til dette Punkt, at det vil blive tilstrækkelig overvejet, om der er Grund til at eftergive ogsaa den Slags Fattighjælp. For øvrigt skal jeg anbefale Lovforslaget til Fremme her i Tinget, idet jeg dog tilføjer, at, som det allerede er udtalt, kan der, naar der rejses Betænkelighed ved at fravige Forretningsordenen paa eet Punkt, muligvis ogsaa rejses Betænkelighed derved paa et andet Punkt. Det er derfor maaske ikke udelukket, at der efter Forhandlingernes Forløb vil blive Anledning til at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg.

Steincke: Jeg maa tilstaa, at jeg blev noget forbavset over den Maade, hvorpaa den højtærede Indenrigsminister til Slut anbefalede, om jeg saa maa sige, dette Lovforslag, og de Udtalelser, som i Tilslutning hertil fremkom fra den ærede Ordfører for Venstre. Jeg har forstaaet Landstingets Forretningsorden saaledes, at den indførte Bestemmelser, der i visse Tilfælde sikrede dem, som ønskede at sætte sig nøjere ind i eller opnaa et eller andet ved et Lovforslags Vedtagelse, den fornødne Tid til at gennemføre deres Ønsker, hvis det var muligt. Men dette har intet som helst med det Spørgsmaal at gøre, hvorvidt man, fordi nogle benytter Forretningsordenen ved Behandlingen af eet Lovforslag, skal paaberaabe sig Forretningsordenen ved Behandlingen af et andet Forslag, der ikke har den fjerneste Forbindelse med det første, et Forslag, som i sig selv er ganske overskueligt, hvis Indhold tiltaler den højtærede Minister, og som er vedtaget i Folketinget. Jeg forstaar ikke Forbindelsen; jeg maa gaa ud fra, at det skyldes en pludselig irriteret Sindstilstand hos de to ærede foregaaende Talere, en Tilstand, som vil falde ganske bort under den rolige Behandling af Lovforslaget, som jeg hermed skal tillade mig at indlede.

Det Lovforslag om Eftergivelse af

Fattighjælp, som Socialdemokratiet forleden Dag indbragte i Folketinget, indeholdt en Bestemmelse om, at Kommunalbestyrelserne bemyndigedes til at se bort fra Bestemmelserne i § 2, 4de Stykke, i Lov Nr. 348 af 7. August 1922 om Aldersrente, for saa vidt angaar Fattighjælp, ydet før den 26. April 1923. Det vil altså sige, at man tillige fra vor Side ønskede, og navnlig ønskede, at Kommunalbestyrelserne skulde tage Standpunkt med Henblik paa Ydelse af Aldersrente. Det kan ikke nægtes, at det særlig var den Bestemmelse, der stod vort Hjerte nær, idet det af mange Grunde maa være os magtpaaliggende, at særlig de gamle, som efter et langt Livs Slid og Møje har haabet paa og glædet sig til at erholde den Ret til Aldersrente, den knappe Samfundspension, som Aldersrenteloven sikrer, ogsaa opnaar denne Støtte i deres Alderdom. Forholdene i Samfundet er jo desværre saaledes, at Aldersrentelovens Bestemmelser med Hensyn til Fattighjælps Virkninger rammer mange andre end de saakaldte uværdigt trængende — et Begreb, som jeg for min Del i øvrigt aldrig har anerkendt, fordi en rent moralsk Vurdering af Værdighed med Hensyn til Trang uvægerlig vil medføre Farisæisme og en Selvretfærdighed, der er uheldig, og tillige fortrinsvis vil komme til at gaa ud over dem, der er allermost fattige. Det er derfor med virkelig Beklagelse, vi ser, at Folketingets Flertal netop har strøget Bestemmelsen om at hjælpe de gamle, der her er Tale om, til at faa Aldersrente. Man mærker paa dette Punkt ikke meget til den milde og overbærende Stemning, som efter Professor Matzens Statsret skal herske i konservative Kredse, saa snart der sker en for Kongehuset mere eller mindre glædelig Begivenhed. Vi fra vor Side er derimod — og ganske uden Hensyn til Kongehusets Fæstligheder — altid Indehavere af en saadan Stemning, naar det drejer sig om de Mennesker, hvis Nød eller Sygdom har trykket dem nedad under de bestaaende anarkiske Samfundsforhold; vi benytter derfor enhver given Lejlighed, hvor vi kan formode, at der er nogen som helst Udsigt til at hjælpe paa den Pariastilling, som de fleste fattigunderstøttede med Urette indtager i Samfundet, og derfor benytter vi